

G.P.P. Burggraaf

e
verloren
zoon

1e druk dec. 1995
2e druk mrt. 1996
3e druk aug. 1997
4e druk dec. 1997
5e druk mrt. 1998

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK,
DEN HAAG

Burggraaf G.P.P.

De verloren zoon
Omslagillustratie: Jan Luiken
Trefwoord: theologie / gelijkenis

ISBN 90-76100-12-X

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK" HARSKAMP - 1995

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of open baar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

G.P.P. Burggraaf

De verloren zoon

Uitgeverij, "De rokende Vlaswiek"
Postbus 47 - 2820 AA Stolwijk

De verloren zoon

Schriftgedeelte: Lukas 15:11-32

De gelijkenis van de verloren zoon is een overbekende gelijkenis, maar wordt weinig begrepen. In de meeste kerken krijgt de oudste zoon een schouderklopje en de jongste zoon wordt doodgezwegen, omdat men met zijn situatie geen raad weet. Maar God weet raad, want Zijn Naam is Raad. De jongste zoon is thuisgekomen, omdat Vader zo goed was en hij zo slecht. Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. Hij zoekt het verlorene, het weggedrevene. Hij zoekt niet de 99 schapen, maar dat ene verloren schaap. Christus is niet alleen een zoekende Zaligmaker, maar ook Eén, Die vindt. Hij rechtvaardigt goddelozen en Hij brengt hen weder in de gemeenschap met God. Dat doet Christus met al degenen, waarvoor Hij verzoening heeft aangebracht.

Waarde lezers, met de hulp des Heeren zouden wij de gelijkenis van de verloren zoon onder uw aandacht willen brengen, en daarbij trachten wij drie zaken te verklaren:

- 1. Het besluit van de jongste zoon**
- 2. Het besluit van de oudste zoon**
- 3. Het besluit van de vader**

“Een zeker mens had twee zonen”, zo ver volgt Christus Zijn prediking tegen de Farizeeën en de Schriftgeleerden, die tegen Hem murmureren omdat Hij zondaars ontvangt. Hij predikt hen de opzoekende zondaarsliefde van Christus, in de gelijkenis van het verloren schaap. Ten tweede predikt Hij hen de overtuigende en verlichtende werking van de Heilige Geest in de gelijkenis van de verloren penning. En in onze gelijkenis predikt Christus de trekkende liefde des Vaders in het zaligen van verloren zonen en dochters.

Er is in het leven der genade niets van een kind van God wat toe- of afdoet van zijn/haar staat in Christus. *“Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave”,* Efeze 2:8.

Zalig worden is een werk van God de Vader, Die zondaren tot Zich trekt krachtens Zijn soevereine wil. Zalig worden is een werk van de opzoekende zondaarsliefde van Christus tot helwaardige ellendigen. Zalig worden is een werk van de toepassende ontferming van God de Heilige Geest door de levendmakende daad aan vijanden van vrije genade. Zalig worden is een werk van God-Drie-Enig.

Gods volk wordt zeker zalig, dat is geen misschientje, dat ligt eeuwig vast. Dat volk ligt verzegeld in de handpalmen des Vaders.

U kunt de zaligheid zonder werken, dus werkeloos, ontvangen of in het geheel niet. U kunt uit vrije genade behouden worden, of door uw eigen schuld verloren gaan.

We trachten in deze gelijkenis dat onderscheid te zien.

Een vader had twee zonen, een rebel en een nette. Die rebelse zoon wilde de wereld in, hij wilde van het leven genieten. Hij zei: *“Vader, ik vind het thuis veel te saai, ik wil wat van de wereld zien.”*

De jongste zoon ging niet verloren; hij *was* verloren en daarom ging hij de wereld in. Wij worden geen dief als wij stelen; wij *zijn* dieven en daarom stelen wij.

De jongste zoon zei tot zijn vader: *“Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”* Het besluit van de jongste zoon.

Die jongste zoon eiste de erfenis op terwijl de erflater nog in leven was. Dat is stelen. Want op een erfenis heb je geen recht. Je ontvangt de erfenis pas rechtmatig als de dood van de erflater daartussen is getreden. Zolang de erflater leeft, heb je geen enkele zeggenschap op hetgeen je uit vrije gunst ontvangen kunt.

Er wordt wat gerommeld met erfenissen, maar mensen, ik moet u zeggen dat is allemaal vanwege de geldgod.

Salomo zegt in Spreuken 20:21: *“Als een erfenis in het eerst verhaast wordt, zo zal haar laatste niet gezegend worden.”* Nu, kijk het maar na in deze gelijkenis. De verloren zoon ging weg met een rijke erfenis, maar er

is niets van overgebleven, omdat hij het ontvangen had uit de linkerhand van zijn vader. Daar blijft niets van over. Als je iets ontvangt onder de toelating en niet uit Gods gunst, dan zal het je leven verteren, dan moet je het verteren in ijdelheid en dat is een kwelling des geestes, want het is niet in Gods gunst.

Was die vader niet veel te goed om die erfenis zomaar te geven aan zijn jongste zoon? Was die vader niet veel te slap, was hij bang voor zijn zoon?

Geliefde lezers, de handeling van deze vader is een verborgenheid. Hij geeft zijn zoon hetgeen hij na zijn dood rechtmatig zou ontvangen. Wat betekent dat?

God de Vader laat het Zijn volk totaal verzondigen, om haar door vrije genade te behouden.

Dat vind ik toch rare praat, want God is toch geen auteur van de zonde?

Dat zeg ik toch niet, u moet goed luisteren. Ik zei: God **laat...!** God laat het toe. God kan het ook verhinderen, maar Hij doet dat niet, want de mens heeft Hij goed en naar Zijn evenbeeld geschapen. De verloren zoon kiest niet voor het kwade op het moment dat hij die erfenis opeist, nee, hij lag al in het kwaad door zijn diepe val in Adam. Hij stal die erfenis brutaal omdat hij al een dief **was!**

Veel mensen denken dat zij door goed op te passen de genade kunnen verdienen, net als die oudste zoon. Die mensen zijn abuïs.

Wij leven in een tijd, waarde lezers, dat de meeste kerkmensen blij zijn met *oudste* zo nen en dochters. Als je maar keurig oppast, als je maar netjes leeft, als je twee- of driemaal op een zondag naar de kerk gaat, ja dan. Wat dan?

Dan ben je toch al aardig op weg?

Ach arme ziel.

Moet dat dan niet?

Ja hoor, dat moet **HELEMAAL NIET!** Weet u wat men hiermede kweekt? Vrome duivels en anders niets!

“Dat zijn toch van die keurige mensen”, hoor je vaak zeggen. Maar mensen, God bekeert geen keurige mensen, Hij zoekt goddeloze hellewichten; verloren zonen en dochters en anders niet.

Als God in een mensenleven komt, dan laat Hij het zo’n mens totaal verzondigen, omdat niemand van nature gelooft dat het al verzondigd is in Adam.

Moet ik dan eerst een verloren zoon worden, voor ik genade ontvangen kan?

Nee vriend, je wordt geen verloren zoon, je bent het al! Die oudste zoon was ook een verloren zoon, maar hij wilde het niet zijn. Die jongste was ook een verloren zoon, maar dat werd hij niet doordat hij de wereld in trok. Hij was het en daarom trok hij de wereld in. Dus daar zat helemaal geen verschil in die twee zonen van die vader in onze gelijkenis? Nee echt niet.

Ja maar, ik denk er zo niet over.

Nu, wat zat er nu voor verschil in Jakob en Ezau? Kom, vertel me dat nu eens.

Dat weet ik goed! Jakob was het dan toch maar om die zegen te doen, en Ezau niet.

Dus u zegt eigenlijk dat het Jakob was, die naar God vroeg? In mijn Bijbel staat: “*Er is niemand die naar God vraagt, ook niet één!*” Jakob ook niet, niemand!

Jakob gaf zich uit voor Ezau, en hij misbruikte Gods Naam, toen zijn vader Izak vroeg hoe hij toch zo snel dat wild geschoten had. Jakob zei: “*Omdat de HEERE uw God dat heeft doen ontmoeten voor mijn aangezicht.*”

Weet u wat Jakob was? Een vrome bedrieger, een huichelaar. Dan handelde die verloren zoon nog eerlijker dan Jakob, want die zei het rechtstreeks tegen zijn vader: “*Vader, geef mij mijn deel.*” Jakob deed het subtiel. Hij roofde het eerstgeboorterecht door bedrog en dat was niet in Gods gunst. Jakob was uiteindelijk een kind van God, maar dat lag niet aan Jakob, maar aan de God van Jakob. Want God heeft met de bedrieger Jakob te Pniël afgerekend, lees het maar na. Zal je nu nooit geen grond meer leggen in een kind van God?

Jakob was de jongste zoon, maar ook een verloren zoon en Ezau was de oudste zoon, maar ook een verloren zoon.

De HEERE zegt: “*Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.*”

“Dat is toch even hard”, zegt de godsdienst, en dat denkt mijn vlees ook hoor, want het vlees heeft altijd harde gedachten van God.

Maar weet u wat nu het verschil is, tussen Jakob en Ezau, tussen de jongste zoon en de oudste zoon uit onze gelijkenis, tussen de hypocrieten en Gods volk? Moet u horen: De godsdienst zegt: “Ik begrijp het niet dat God Ezau gehaat heeft.” Maar weet u wat Gods volk met de jongste zoon en Jakob bij tijden uitroepen: “Ik begrijp in der eeuwigheid niet dat God Jakob liefgehad heeft, zo’n monster, zo’n bedrieger.”

Voel je het nu? Want zowel Jakob als de verloren zoon, alsook Gods ware volk, komen erachter dat zij in zichzelf precies hetzelfde zijn als Ezau, als de oudste zoon, als Saul, als Judas. Maar nu heeft God Jakob uitverkoren en Ezau verworpen. Jakob en al Gods volk worden behouden uit vrije genade en Ezau en Saul en al degenen die de verschijning van Christus niet liefhebben, die gaan om eigen schuld verloren. Ezau

ging door eigen schuld verloren, omdat hij moedwillig de eerstgeboortezegen verachtte. Judas verraadde Christus moedwillig uit grenzeloze haat en ging om eigen schuld verloren.

Hoe zit het dan met Petrus?

Petrus verloochende zijn Meester omdat hij niet stond in de kracht van het geloof. Maar Christus zei: *"Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude."* Petrus is dus nooit het geloof kwijt geweest. Voor Gods volk geldt: *"Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet val le."* Ik heb wel eens gezegd: „Als de Heere mij niet vasthoudt, val ik in alle kuilen die er zijn." Christus zegt niet voor niets: *"Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt."* Dat ziet op de beoefening van het geloof.

Ik weet wel dat Gods volk er ook nog wat bij wil stelen. Als u zegt dat het Jakob om de eerstgeboortezegen te doen was, dan zegt de Mond der Waarheid dat Jakob met die leugen ver van zijn plaats was en niet van vrije genade wilde leven. Weet u wat het zwaarste is in het leven des geloofs? NIETS DOEN, EN GOD LATEN WERKEN!

Ja maar, je moet toch geloven, en je moet toch bidden, je moet toch pleiten?

Ja, de godsdienst, en zeker in onze dagen, weet maar één ding: Je moet dit, en je moet dat! Dit mag je niet en dat mag je niet, zo moet, en zus moet. Ja, en de 'verst gevorderden' onder hen zeggen het nog een beetje 'vromer', die zeggen: je mag toch pleiten op...., nu vult u maar in: op het verbond, op je doop, op de middelen, op Christus en Zijn verdiensten, ga zo maar door.

Och mensen, wat is dat toch een benauwde godsdienst. Jakob bad niet om de zegen, nee die stal het. De jongste zoon stal de erfenis.

Maar schrijver, dat is toch geen reden om dat Jakob en die verloren zoon na te doen?

Ach mensen, we behoeven dat niet na te doen, *we doen het!!* Elke dag stelen wij van God de verbondsweldaden, als wij onbekeerd voort blijven leven.

Ja maar, ik ga aan het Avondmaal!

Waarmee gaat u aan het Avondmaal? Met uw pleiten? Met uw bidden? Met uw gestolen verbondsweldaden?

Weet u wie er aan het Avondmaal genodigd worden? Degenen die hun goed met hoeren en tollenaars door gebracht hebben en niets anders over hebben dan de welverdiende straf, met een geopenbaarde blik op Jezus.

Dan behoeft u heus niet letterlijk in de achterbuurt u uitgeleefd te hebben, want God laat het Zijn volk inleven.

Wat?

Dat de achterbuurt van Amsterdam in uw en mijn hart leeft!! Geloof u het niet?

Ik weet het wel hoor, wij willen allemaal van nature zoals die oudste zoon met de verbondsweldaden de hemel verdienen. Want die oudste zoon was ook een verbondskind, Ezau was ook een verbondskind, Judas was ook een verbondskind, die rijke man in de gelijkenis van de arme Lazarus was ook een verbondskind. Allemaal besneden, allemaal gedoopt zouden wij zeggen. Allemaal hemelzoekers, maar geen Godzoekers, geen armen van geest, geen verloren zondaars, geen verloren zonen, allemaal rijke mensen, allemaal nette mensen, allemaal vrome mensen.

Geliefde lezer, wij zijn van nature vijanden van Christus, of we nu kerkelijk zijn of goddeloos.

Hoe kom ik daar dan achter?

Vraag of God je blinde zielsogen opent. Dan ga je zien dat je blind bent, verloren bent. Dan ga je inleven dat je bent, die je al was, namelijk een reddeloos verloren zondaar, die God kwijt is.

Die twee blinden uit Matth. 9 riepen het uit: *"Gij Zone Davids, ontfermt U onzer."* Die konden dat roepen niet meer nalaten, omdat zij wisten dat zij blind waren.

Als wij kunnen nalaten om God achterna te schreeuwen, dan willen wij niet weten dat we verloren zijn. Dan zijn we te best om slecht te zijn. Maar Christus zoekt de SLECHTSTE.

Ik was eens op een treinstation om wat lectuur uit te delen. Toen liep er een man langs me, en ik zei tegen hem: "Meneer dit is wat voor u." Hij bekeek de lectuur en antwoordde: "Nee hoor, daar ben ik te slecht voor." Ik zei hem: "Dan is het juist voor u, want het is voor de *slechtste!*" Toen gaf hij een ant woord, dat een mens honderd procent tekent in zijn gevallen staat, hij zei: "Maar zó slecht ben ik niet."

Kijk, hij was wel slecht, maar niet de slechtsté. En die man was nog zo eerlijk om dat uit te spreken. Want in de kerk kom je mensen tegen die dat wel beamen hoor, dat het Evangelie voor de slechtste is, maar om het zelf te zijn? Nee dat is té erg, zó diep hoeft het nu ook weer niet, zeggen ze dan. Ze zeggen eigenlijk: "Ik wil wel bekeerd worden, maar met behoud van mezelf. Ik wil wel behouden worden om in de hemel te komen, maar ik wil niet mijn vonnis ondertekenen dat ik door eigen schuld verdiend heb." Kijk, die mensen weten wel dat anderen zo verloren gaan, maar zij willen niet weten dat zij zelf verloren zijn. Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren gaat. Nee, dat staat er niet, Hij is

gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren *was*. Kunt u nu verstaan dat ik van al die opgeklopte godsdienst niets moet hebben? Want het is uit Hem, door Hem, en tot Hem.

Weet je wanneer je ook leeft van je godsdienst? Als je het in je zogenaamde gemis uit kunt houden, of in je bekommering, dan leef je met houdbare noden.

Geloof je het niet?

De jongste zoon wilde in het bezit komen van die erfenis, net als Jakob; die konden met dat gemis niet leven, maar zij kwamen onrechtmatig in het bezit van dat nieuwe deel, om het in de wereld er doorheen te jagen in ijdelheid en vermaak.

Daarom houdt God die erfenis voor Zijn volk in de hemel bewaard en zij mag hier leven van de rente van dat kapitaal. Waarom? Anders zou zij het genadebrood verkwanzelen in de wereld van eigenwillige godsdienst en goddeloosheid!

Maar dat doet Gods volk toch niet?

Als de Heere verhinderd had, dat de Filistijnen de ogen hadden uitgestoken bij Simson, dan had hij nu nog bij Delila gezeten. Geloof je het niet? Ja, dat kan de godsdienst niet verdragen, die wil niet geloven dat alleen goddelozen met God verzoend worden. Maar God wil Zijn genade verheerlijken!

Weet u wel, als Christus verkondigd wordt, dat er dan in ons hart vijandschap ontsteekt? Weet u hoe dat komt? Omdat wij, net zoals de oudste zoon, door de werken willen zalig worden, als een goed, oppassend mens.

Gods volk is ook wel eens in de gestalte van de oudste zoon, maar dan werpt God Zijn volk wel weer in de bagger van eingegekozen wegen, opdat zij met de psalmdichter weer naar God gaat roepen: *"Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht zijn herder heeft verloren, ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw geboon te horen."*

Wat had die jongste zoon nu aan zijn zaligheid gedaan? Hij had zich alleen maar dieper in zijn vuil gewenteld dan hij al lag. Hij had alleen maar tegengewerkt.

Maar schrijver, het is toch een strijd?

Als u de goede strijd bedoelt, ja. Maar dat is een wettige strijd, dat is geen wettische strijd, anders had Paulus die strijd moeten verliezen. Maar aan het einde van zijn leven zegt hij: *"Ik heb de goede strijd gestreden"*, hij zegt niet: *"Ik heb de strijd goéd gestreden"*, want dat had de Heere Jezus voor hem gedaan, Die had als Enige de strijd goed gestreden. Daarom mocht Paulus, en al Gods volk, de goede strijd strijden, niet uit verdienste, maar uit genade!

Wat is dat eigenlijk: de goede strijd strijden? Dan moet je het altijd verliezen. „Want in Hem zijn wij meer dan overwinnaars,” zegt de apostel. De winst ligt in het verlies. Ja, dat gaat tegen ons verstand, daarom vecht een mens daartegen.

De vader in onze gelijkenis liet het zijn zoon verliezen, om hem door de liefde terug te winnen. Waardoor liet die vader het hem verliezen? Door te schelden? Door hem de erfenis te weigeren? Door hem aan te geven bij de politie? Nee, hij liet het zijn zoon verliezen door hem op zijn vaderhart te laten trappen, opdat hij hem genade zou kunnen bewijzen. Als u niet weet wat het is om te hebben gezondigd tegen de liefde, dan weet u ook niet wat het is om als een verdoemelijke zondaar om genade te smeken aan de voeten Gods.

"En niet vele dagen daarna, de jongste zoon alles bijeen vergaderd hebbende, is weggereisd in een vergelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk", vs. 13.

Dat was ons eerste punt: Het besluit van de jongste zoon.

Wij allen zijn met onze diepe val in Adam van God weggereisd naar een vergelegen land, om nooit meer tot God weder te keren. Dat was ons besluit, en dat moedwillig!

Wij zeggen van nature allemaal met de jongste zoon: *"Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust."* Die jongste zoon kwam daar openlijk voor uit, hij was brutaal in de zonde, brutaal tegen zijn vader.

Maar de oudste zoon was geraffineerd, die zat elke zondag voor in de kerk\ en hij luisterde met aandacht; zó zelfs, dat zijn gemoed wel eens vol schoot van bewogenheid over de prediking. Zijn vader zal vast weleens gedacht hebben: *"Daar leeft wat in die oudste jongen."* Maar met zijn jongste zoon was hij dag en nacht in de worsteling voor Gods genadetroon of Hij hem wilde gedenken en hem weder zou willen brengen in zijns vaders huis.

"En als hij het alles verteerd had, werd een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden", vs. 14.

Zijn er nog onder onze lezers die gebrek lijden en vergaan van de honger als een verloren zoon of dochter? Hij had de erfenis doorgebracht met feesten en vrienden, in de ijdelheid en de zorgeloosheid van het leven. Hij leefde overdadiglijk. En nu begon hij gebrek te lijden.

Dat is liefde van God, als u gebrek begint te lijden, dan roept God u daarmee tot bekering.

Een mens krijgt één of twee waarschuwingen in zijn leven. Daar verzet een mens zich tegen hoor! Tegenwoordig kom je allemaal van die gewillige mensen tegen, die schijnen toch zo gewillig te zijn. Maar mensen, als God u in de klem neemt, dan begint u gebrek te lijden. En ieder mens heeft er een

verschrikkelijke hekel aan om een gebrekkig mens te zijn. Daarom zijn er zoveel abortussen in de wereld, en zoveel euthanasie-gevallen, want het gebrekkige en gehandicapte leven moet uitgebannen worden in onze moderne samenleving. Een gebrekkig lichaam past niet meer in de tegenwoordige maatschappij, men streeft naar een volwaardig verstandelijk en lichamelijk mens.

Ik las pas nog het hemeltergende verhaal van een aborteur, die het leven in de moederschoot ook in de negende maand vermoordde. De mens is de duivel gelijk, nog erger dan de beesten; die hebben nog trouw voor elkaar, maar mensen, nee duivels slachten schepselen Gods in de moederschoot. God zal ze vervloeken als zij zich niet bekeren!

Ook die zonden worden getolereerd door onze regering, ja zelfs goedgekeurd. Wat zal het straks zijn, om als verantwoordelijke ambtenaar of minister te staan voor de vlekkeloze heiligheid van Gods rechterstoel, waar Hij wraak zal nemen op al dat vergoten bloed. Maar ook voor die zonde is vergeving bij God in Christus. Dat onze leidslieden zich zouden begeven als verloren zonen en dochters naar de troon van Zijn vergevende genade. En zo niet, God zal ze vervloeken met een eeuwige vervloeking, omdat Hij alleen beschikt over het leven en de dood, ja Hij alléén!

Ik hoorde van een verpleegster, die onmogelijk kon meewerken aan de euthanasie. Op een dag moest zij op het kantoor verschijnen van de directeur van dat ziekenhuis. Die directeur zei dat zij verplicht was om mee te werken, om ongeneeslijk zieke mensen door een spuitje aan hun einde te helpen. Maar die verpleegster weigerde dat beslist.

Uiteindelijk sprong hij op en riep de in zijn ogen weerbarstige verpleegster toe: "Ik beslis hier over leven en dood." Toen zei die verpleegster: "Nee mijnheer, dat doet God alleen." Terstond viel hij dood neer!

God had gesproken door het eenvoudige getuigenis van die getrouwe verpleegster.

Zijn ze er nog onder ons? Op welke plaats God u ook gesteld heeft; het is misschien een onmogelijke plaats, maar geef u niet over aan de grilligheid van een dwaas die zelf wil beslissen over leven en dood. God zal u bijstaan.

Dat is ook zo in de politiek. Een echt christen zal geen politiek kunnen voeren ten koste van Gods Woord, maar zal er tegen stemmen zo lang hem die plaats gegeven wordt. Hij zal niet kunnen kiezen tussen twee kwaden, zoals men tegenwoordig kan in de meest rechtse politieke en kerkelijke kringen. Een echt kind van God zal niet alleen tegen de zonden waarschuwen, maar ook van de genade in Christus voor de grootste der zondaren getuigen.

"En hij begon gebrek te lijden."

Als de Heere u genadiglijk laat vastlopen, begint u gebrek te lijden.

De Heilige Geest zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Dan drijft Hij u uit de wereld van zonde. Want er staat: *"En hij ging heen en voegde zich bij één van de burgers van dat land, en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden."*

In onze dagen zijn er meer bekeerd dan onbekeerd. Het gros gaat aan het Heilig Avondmaal. Maar als God u bekeert, dan gaat dat in een weg van totale ondergang van uzelf; dan zakt u door uw bekering heen. Dan zakt u door uw geloof heen, dan zakt u door al uw godsdienst heen. Er is veel godsdienstig rumoer in onze dagen en dat is in alle kringen zo. Men betwist Gods ware volk in de bevinding dat het zo diep en zo zwaar niet meer hoeft. Nu, als je het aan Gods volk zou vragen, dan hoeft het voor haar ook zo diep en zo zwaar niet hoor, MAAR HET GAAT ZO! En daar hangt Gods volk geen gewicht aan, want dat gewicht legt God erin. Dat is geen mensenwerk, want dan zou er niet één mens bekeerd worden. Maar dat is het werk van God de Vader, Die verkiest en doet naderen; dat is het werk van God de Zoon, Die de zondaar reinigt door Zijn bloed en verlost van de hemelhoge schuld; en dat is het werk van God de Heilige Geest, Die het verlorene vernieuwt door wederbarende genade en hem zalft met heilige zalfolie des Geestes.

Als God de Vader een zondaar gaat trekken, laat Hij je eigengekozen paadje volledig teruglopen. Zult u het onthouden? Dan gaat Hij u tuchtigen met een stok uit eigen woud.

Als je veel in de popmuziek bent opgegaan, jonge lezer, zal God die muziek als een doorn in je vlees teruggeven, om te weten wat je Vader hebt aangedaan. Dat is liefde van God, om je terug te trekken naar Hem!

De vader in de gelijkenis trekt door het gebed aan God en God trekt op het gebed aan die jongen.

Die jongen had zich vermaakt met de zwijnen van de wereld en nu moet hij de zwijnen weiden op het veld. Hij kreeg een stok uit eigen woud, om getuchtigd te worden.

Ik denk dat hij jaloers geworden is op die zwijnen, want die hoefden niet voor God te verschijnen, maar hij wel, en hij moest sterven en hij kon niet sterven.

Ik heb de koeien op het land vaak gelukkiger geprezen dan mijn eigen verloren ziel, met de verzuchting: "Was ik maar een koe, was ik maar een koe." Want die koeien hebben niet gezondigd, maar ik wel. En om met een openstaande schuld voor God te moeten verschijnen, o mensen, dat werd verloren, verloren, voor eeuwig verloren en dat rechtvaardig. Amen. Daar moet het heen. Maar die jongen moest nog verloren gaan, om er achter te komen dat hij verloren wás. Er moet plaats gemaakt worden voor het werk van God in Christus en dat doet de Heilige Geest.

"En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien", vs. 16.

Weet u wat u gaat wensen, als u in deze wegen van ontdekking gebracht wordt? Als men u zou vragen wat u dan nog zou wensen, dan zou u zeggen: Alles is beter dan dit! Maar nu gaat God door en dat is

enkel genade. Anders had die jongen, en al Gods volk met hem, zich nog vergrepen aan de draf der zwijnen. Waarom? Om God uit handen te blijven. Ja, dat is nu de mens.

Tegenwoordig zijn er velen van de kroeg naar de kerk bekeerd en dan worden zij door de meeste leraars, die vreemd zijn aan vrije genade, ingezegend en uitgenodigd om deel te nemen aan het Avondmaal. Of om het ambt van ouderling of diaken te bekleden. Maar dezulken hebben de genadeslag nooit gehad en het worden onvruchtbare ambtsdragers in de kerk, hetzij door hun zwijgen, en daardoor de zonde niet bestraffende, hetzij door hun handelen, maar hun religie blijft krachteloos. Hoe zullen blinden de blinden leiden in de gemeente Gods? Dat zijn mensen die zich uitgeven arm van geest te zijn, maar zijn het nog nooit geweest, want zij kunnen zonder Christus leven.

Van de kroeg naar de kerk bekeerd, ja, maar die verloren zoon was van de kroeg naar de zwijnen bekeerd om daar zichzelf minder dan een zwijn voor God te leren kennen.

Lieve lezer, ik geef niets om je godsdienst, als het niet meer is dan wat plichten, regels en wetjes, want dan besef je niet dat je met heel je vormendienst nog een vijand van vrije genade bent.

"En niemand gaf hem dien."

Dan gaat God je afzonderen, en Hij betreft je in het gericht met Hem. Toen heeft hij het uitgeroepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren." Daar is die jongen tot zichzelf gekomen, daar mocht hij voor God worden wat hij al was: Verloren!

En toen? Op dit punt blijft de godsdienst steken, daar moet u maar eens goed op letten.

Waar blijft men op steken?

Voor het recht. De godsdienstige mens wil verlost worden voor het recht. Ze doen de deur zelf open. Ze geloven op eigen initiatief.

Maar weet u wat de beleving van al Gods ware volk is? De inhoud van het kostelijke gedicht van Rijer Pothoven:

*"Als onder 't heilig recht,
de ziele niet meer vecht,
maar billijkt 't zondeloon,
wat haar ook overkoom,
rechtvaardigend haar God,
wat eeuwig zij haar lot.
Als in haar laatste vreugde
(het eren van Gods deugden),
de deugd van 't recht het wint,
al eist zij: Doodt het kind.
O, stonde van 't gericht;
o dood'lijkst tijdsgezicht.
Dan wordt verloren gaan,
door God niet toegestaan.
Hier wordt de Zoon gekust,
eer z'op den weg vergaat.
Hier wordt zij welbewust,
verzekerd van haar staat.
Hier drinkt zij 't Bloed des Lams,
't welk haar in 't leven laat.
Hier wordt de toorn geblust
en is het Vree met God,
door 't offer van Zijn Zoon,
o aller zaligst lot."*

Daar schrikt de godsdienst voor terug en zij vergrijpt zich aan de draf der zwijnen en keert terug naar de wereld, gelijk de apostel Petrus getuigt in 2 Petrus 2 vers 22: *"De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk."* Dat kan ook op een zogenaamde nette manier. Maar God trekt Zijn volk er door, want er staat: *"En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger."* Wat betekent dat nu? Gaat het nu van die jongen uit? Nee mensen, het is en blijft volkomen het werk van God, want de Heilige Geest liet die jongen tot zichzelf komen. Een mens kan zichzelf alleen maar verder van God af zondigen, maar de Heilige Geest overtuigt de wereld van zonde, maar ook van gerechtigheid en oordeel.

Toen dat waar werd, ging alles breken in het hart van de verloren zoon. Dat is een wonder van Gods genade, want nu trekt de Heere door met Zijn liefdevolle overbuiging. Hij laat het die verloren zonen en dochters zelf uitroepen: *"Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal zeggen: Vader ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als één van uw huurlingen."*

God maakt geen slaven, ook niet in de weg van waarachtige bekering. Maar nu moet ik gelijk de andere kant noemen: Dacht u dat die jongen met zijn schuldbelijdenis bekeerd was geworden?

Dat is ook weer een nieuwe godsdienst in onze dagen. Die mensen gaan de bekommering drijven. Dezulken willen de grond der zaligheid leggen in de bekommering en in de ellende of in de hartelijke keuze van Ruth en de overtuiging van de verloren zoon.

Maar geliefde lezers, ik moet u zeggen dat is een uitvinding van de duivel, want de duivel tracht alles in het werk te stellen, om de verloren zonen en dochters uit de handen van Vader te houden. Hij zal er alles aan doen om zogenaamde Ruth's te kweken, die nooit in de armen van Boaz zijn gevallen.

Ik kreeg onlangs een brief van een man die mij al meer geschreven heeft omtrent deze zaak. Die man wil ook de grond der zaligheid leggen op grond van de keuze van Ruth. En dan probeert hij alle oudvaders aan zijn kant te redeneren. Maar ik moest denken: U hebt net zoveel genadekennis als de poot van m'n stoel. Want weet u waarom deze mensen dat proberen? Om er ook bij te horen, want zij missen zelf dat doorgaande werk der genade. Maar dat is een leven zonder bevestiging des Geestes. Het klinkt natuurlijk heel gunnend om Ruth erbij te zetten, maar zij openbaren zichzelf als de oudste zoon die met zo min mogelijk goddeloosheid en met zoveel mogelijk vroomheid op de hemel aan gaan. Die oudste zonen hebben altijd twee dingen, namelijk goed en kwaad. Die willen met één benauwdheid bekeerd door het leven gaan. Maar die verloren zonen hebben maar één ding, alleen maar schuld, alleen maar goddeloosheid, omdat zij één klomp zonde zijn.

Ik zeg weleens: "Je hoeft anderen niet tegen te komen. De huichelaar openbaart zichzelf. Uw spraak maakt u openbaar. Weet u wie dat inleven? De ware Ruth's, de ware verloren zonen, de ware Jakob's. Want die gaan zich uitleveren als een huichelaar op genade of ongenade.

O ja, nog even die man met zijn brieven. Ik denk dat Ruth tegen hem gezegd zou hebben: "Man, u bedriegt u voor een eeuwigheid met uw vrome godsdienst."

Ja, dat zeggen de ware Ruth's; die laten zich niets, maar dan ook niets wijsmaken door de godsdienst. Die zeggen net als die verloren zoon: *"Ik verga van honger, ik zal opstaan en tot mijn vader gaan en zeggen: Vader, Vader, Vader..., Boaz, Boaz, Boaz..., Gij Zo ne Davids, ontfermt U mijner.*

Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven maar een eeuwig zielsverderf."

"En opstaande ging hij naar zijn vader." Daar gaat hij, het hoofd gebogen: *"O God, wees mij zondaar genadig."*

Weet u wat ware ontdekking doet? Die maakt van een rechtopstaande zondaar een bukkende ellendeling, zoals Ruth op de akker van Boaz. Zulke zielen krijgen een bukkend leven om teerkost voor onderweg te verzamelen.

Maar die verloren zoon had met zijn ontdekking en belijdenis nog niets, schrijver.

Nee, niets in zichzelf, alleen het oordeel in zijn ziel, met een heimwee naar vader. Ruth had haar grond niet in haar bukken en haar teerkost, want dat was niets, dat was zo op. Weet u wat er telt?

"En als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen", vs. 20.

Voordat die zoon zijn vader zag, zag zijn vader hem. God heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde, daarom trekt Hij haar met eeuwige goedertierenheid en liefdekoor den. Lout're goedheid liefdekoorden. En in dat uur der minne, en dat is niet na te praten, hoor mensen, maar in dat uur der minne, wat gebeurt er dan? Dan is er een volk op aarde, dat loopt op de hel aan, want dat heeft de deur naar Vader dicht gezondigd, die deur kan zij zelf nooit meer openen. En de satan is aan haar rechterhand, die haar van alles in de oren schreeuwt: "Het is niet voor jou, God zal je niet willen ontvangen, Hij zal je wegvagen. Hoe durf je je zo te vertonen aan God? Keer terug, keer terug, dit wordt je ondergang."

"Kom ik om, dan kom ik om, maar ik zal tot de Koning gaan", ja, dat zeggen de ware Est hers; die laten zich niet meer tegenhouden, al moet het dwars door de hel.

Hoe dat komt? God de Vader trekt Zijn volk onwederstandelijk. En als de zondaar zich opmaakt om zijn laatste reis te maken, dan krijgt God haast. Hij trekt niet alleen de zondaar, maar Hij snelt ook de zondaar tegemoet in Christus. Want er staat van de vader: *"En (hij) werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hij hem om zijn hals en kuste hem."*

En nu noem ik u een heiligdom, met diepe eerbied uitgesproken: Als een zondaar zijn laatste reis mag maken, om het voor God te mogen verliezen met de strop van zelfveroordeling om de hals, dan stapt God in Christus van Zijn troon af en holt naar de zondaar om hem op te vangen in Zijn eeuwige liefdesarmen.

"En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden." Hij zei eigenlijk: "Vader, als ik naar de hel moet, mag er dan nog een raampje in de hel zitten zodat ik altijd naar U zou mogen kijken. Dan heb ik genoeg, Vader. Meer ben ik niet waard, Vader."

"Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn; want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn."

"Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;

De vrede met een kus van 't recht gegroet;

Dan spruit de trouw uit d' aarde blij omhoog;

Gerechtigheid ziet neer van 's hemels boog;

Dan zal de HEER' ons 't goede weer doen zien;

Dan zal ons 't land zijn volle garven biên;
Gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht,
Hij zet z' alom, waar Hij Zijn treden richt."

Toen werd hij genodigd aan 's Konings tafel, net als Mefiboseth. En hij at de lekkernijen van 's Konings tafel. Dat is Heilig Avondmaal, waar het brood en de wijn heenwijzen naar het Lichaam van Christus.

Waarde lezer, hebt u wel eens zo Avondmaal mogen vieren? Dat is toch een gebaande weg of niet? Of gaat u zelf lopen? Of kunt u met de zwijnen nog een beetje genieten van de draf der zonde? Of kunt u met uw werken in het leven blijven, gelijk de oudste zoon? Wat zijn we toch blij met al die oppassende zonen en dochters. De meesten zitten in de war over die jongen die verkering heeft met die 'meid in een lange broek'. Dat begrijp ik goed, maar als je nergens anders over in de war zit, mensen, dan geef ik niets om je zogenaamde bezorgdheid. Want het gaat om de ziel van die jongen. Wat moeten we toch een ijselijke ouders zijn, als we niet bij dagen en bij nachten wenend aan Gods troon liggen vanwege de zielen der kinderen. Ja, hooguit een beetje kreunen om uiterlijk verval. Dat laatste is niet verkeerd, maar het moet gepaard gaan met het eerste, opdat uw kinderen hun zielen als een buit zouden uitdragen. We zijn het meest blij met die oudste zoon, die nette, ijverige, oppassende, meelevende jongen.

Maar nu moeten we eens opletten als God Zijn genade gaat verheerlijken in een gezin of kerk, dan komen de oudste zonen openbaar in hun ware gedaante. Dan gaan ze de verloren zonen negeren en lasteren.

Want toen hij thuiskwam van het veld, hoorde hij het gezang en het gerei. Maar in plaats dat hij verblijd was met de blijden, werd hij toornig en wilde hij niet naar ingaan om zijn broeder te verwelkomen; die was in zijn ogen te slecht, want hij was best.

Het besluit van de oudste zoon.

De godsdienst zal u niet verdragen, als God u opricht uit de modder van uw bestaan, en u genade gaat bewijzen.

Dat valt ook niet mee, als u van mening bent dat u uw pad altijd recht hebt kunnen houden, gelijk die oudste zoon.

Dan slaat Kaïn zijn broeder dood uit afgunst.

Maar dan komt de vader naar buiten en bidt hem om binnen te komen. Maar de oudste zoon weigert. Hij weigert de liefde van Christus. Mensen, wat zal dat vreselijk zijn, om op zo'n grote zaligheid geen acht te hebben geslagen. Dan zult u door eigen schuld verloren gaan.

Verloren zonen en dochters schuwt men doorgaans als de pest. Tenminste door degenen die denken dat ze bekeerd zijn, maar nog nooit voor God een verlorene zijn geweest. Die mensen koesteren afgunst. Maar ik moet u toch zeggen, dat ik in die weg toch een paar lieve vrienden van God ontvangen heb, die de vreugde en de smarten met me delen. Dan ga je elkanders lasten voor God brengen. Vreemd wordt eigen en eigen wordt vreemd, dat zie je hier. Twee broeders scheiden, omdat vader goed is, ja, 't is wat. De oudste wil niet delen in de vreugde van de jongste, omdat hij zich hoog bekeerd voelde en neerkeek op die gevallen jongen, waarover God Zich ontfermd had.

Maar 't geeft niet hoor, God maakt alles een keer open. Dan zullen de verloren zonen en dochters ingaan, in die plaats, waar God is Alles en in allen.

Die blijdschap zal dan onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

"Doch hij antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zovele jaren, en heb nog nooit uw gebod overtreden..."

Zo'n beste jongen toch, 't was toch zo'n brave Hendrik, net als die rijke jongeling, die had al de geboden onderhouden van zijn jeugd af aan. Maar één ding ontbrak hem: De liefde. *"...en gij hebt mij nog nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn."*

Ja, dat is nu het grote verschil tussen vrije genade en de 'doe-godsdienst', die trakteert zichzelf, die helpt zichzelf, die gaat zelf naar het Avondmaal. Want dezulken willen niet met Christus gezelschap houden. Wel met die vrienden die zeggen: "Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jou."

Nee, daar kan ik in der eeuwigheid nooit meer jaloers op worden. Dan liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.

Ik moet u daar toch nog wat meer van zeggen. Wat is er in onze dagen ook veel verwijdering onder Gods volk. Hoe komt dat feitelijk? Ik weet het wel, hoor. Men leeft in de gestalte van de oudste zoon en van die verloren zonen en dochters wil men niets weten. Weet u wat u dan doet? Dan veinst u met de godsdienst, gelijk Petrus met de Joden veinsde. Dan bent u net even bekeerder dan die man, of die vrouw, die jongen of dat meisje, die van de weg gevallen is. Maar mensen, als u de gevallen Kerk niet meer kunt verdragen, dan zal God u uit Zijn mond spuwen.

Toen Petrus gevallen was, werd hij door Jezus ontvangen aan de zee van Tiberias, en de geschonden liefde werd hersteld, door wie? Door Petrus? Nee, door de Allerschoonste onder de mensenkinderen, op Wiens lippen genade is uitgestort. *"Simon, zoon van Jona, hebt gij Mij lief?"* Tot drie keer toe, en toen begon Petrus te huilen: *"Ja Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik u liefheb."*

O, zondaars, gij zijt welkom bij de Heere Jezus, welkom, welkom dode zondaars aan de voeten van het Lam. Alle dingen zijn gereed, o zondaar, kom en zie, kom en zie!

Wat vertoeft gij nog blinden, kreupelen, kunt u Christus niet vinden? Schreeuw u keel maar hees tot Hem. Hij zal u vinden en u brengen in de gewesten van de eeuwige zaligheid, waar geen blinden meer zijn; waar de verloren zoon eeuwig thuis is, eeuwig bij Vader.

Dat kan die oudste zoon niet verdragen, want dan roept hij het uit: *“Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht”*, vs. 30.

Dat kon hij niet hebben, want als er één was die dat verdiend had, dan was hij het alleen.

“Hoeren en tollenen zullen u voorgaan in het koninkrijk der hemelen”, zegt de Zaligmaker.

Wat zal dat een eeuwige verwondering baren, als voor dezulken de hemelpoort geopend wordt: *“Komt in, gij gezegenden des Vaders, en beërft dat koninkrijk dat voor u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld.”*

Maar als het zó moet, dan hoeft het niet meer van de oudste zoon, dat gaat hem te gemakkelijk. Want terwijl die verloren zoon al het goed zijns vaders verkwanseld had, heeft hij gearbeid, zeven schoften in een uur. En nu laat vader zo’n beest binnen. *“Nee hoor, als dat monster in de hemel is, dan wil ik er niet wezen”*, zei die oudste zoon. Ja, ja, wat is de mens, wat is in hem te prijzen? Echter, God verkiest en doet naderen: Lot en Jakob en Rachab en Asaf, en David, en Simson, en Paulus, allemaal stuk voor stuk de grootste der zondaren, maar bekleed met de mantel der gerechtigheid van Christus. Daarom zingen zij:

“Door U, door U alléén, om het eeuwige welbehagen!”

“En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe”, vs. 31.

“Kind, gij zijt altijd lid geweest van de Gereformeerde Gemeente, of van de....”, nu vul maar in. *“Kind, gij hebt altijd Mijn Woord gehoord. Ik heb u, toen gij er nog geen weet van had, laten dopen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Toen heb Ik Mij over u ontfermd, maar gij hebt het NIET GELOOFD! Gij hebt uzélf uitgesloten, terwijl Ik u welmenend geroepen heb. Maar gij hebt uzelf vetgemest tot de dag der slachting, gij hebt Mijn verbondswraak ingeroepen.”*

O, kerkmens, beseft u het wel? U hangt aan een zijden draad boven die vreselijk rampzaligheid; uw lot zal vreselijk zijn, als u zich gelijk die oudste zoon blijft verzetten tegen het welmenend aanbod van vrije genade. U hebt geen enkel recht om nog één minuut onbekeerd voort te leven.

Als u uw ogen zult opslaan in die vreselijke nacht, zou u wensen, om nog één minuutje in Gods huis te mogen verkeren, om op die grote zaligheid acht te kunnen slaan.

Want u bent ter bruiloft geroepen, niet één mens uitgezonderd. Maar u had geen tijd, u had het druk met uw juk ossen; u had geen tijd, want u had een vrouw getrouwd; u had geen tijd, want u hebt uw tijd verbeuzeld met uw godsdienstige ijver; u had geen tijd, want u had het te druk met uw ambt; u had geen tijd, want u had het te druk met uw kerk gang; u had geen tijd, want u had het te druk met uw bekering, om zo God uit handen te blijven. Maar God zal uw stad in brand steken en de kreupelen en de verminkten nodigen aan Zijn tafel.

“Dwing ze om in te gaan, opdat Mijn huis vol worde”, zegt de Koning der Kerk.

“Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden.”

Geliefde lezers, ik zou wel wensen dat u uw godsdienst eens liet vallen, om onvoorwaardelijk te vallen in de handen Gods. David zegt het in 2 Samuël 24:14: *“Mij is zeer bange, laat ons toch in de hand des HEEREN vallen...”*

U hebt niets te verliezen, verloren is het al. U bent welkom bij Christus, maar u moet komen zoals u bent: vroom of goddeloos. Of wilt u eerst goddeloos vroom worden? Mens, wij zijn goddeloos of we nu predikant, professor, of stratenmaker zijn, we zijn goddeloos, meer niet.

Maar ik heb altijd gedacht dat...

Ja, u bent ook een hellewicht met uw zogenaamde vroomheid. Ik weet het wel, u wilt de hemel verdienen en God bewegen door wat werken en plichten: een beetje bidden, een beetje pleiten, een beetje van dit, een beetje van dat.

De profeet Jesaja roept het uit, wanneer hij voor die majesteit Gods gedaagd wordt: *“Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man ben van onreine lippen, en ik woon temidden van een volk dat onrein van lippen is.”*

Wat wilt u dan met uw opknap-godsdienst? Zullen hoeren en tollenen u voorgaan, omdat u niet wilde wezen die u bent: de grootste der zondaren? Dat is geen vrijbrief om er maar op los te zondigen. Dat is inleving, als het goed is.

Gods ware volk zal het Paulus betwisten dat niet hij, maar zij de grootste der zondaren is.

De zaligheid ontvangt u niet door eens een keer benauwdheid, of een consciëntie-kneep te hebben ervaren, maar uit vrije gunst die eeuwig Hem bewoog. Het is vrije genade!

Maar schrijfver, wat moet ik dan doen?

Niets doen, lief kind, láát je zaligen.

Ja maar, ik wil ook wel wat doen.

Ja dat weet ik wel, maar dat is nu net je ondergang, daarmee zeg je, dat je van vrije genade niet leven wil.

Zeg me nu eens, waar ik heen moet?

Lief kind, je staat nu nog recht op je benen, maar één blik op Jezus aan het kruis van Golgotha, zal je beentjes verbrijzelen. Dan zul je plat op de grond uit gaan roepen: *"Je zus, Gij Zone Davids, ontfermt U mijner."* Hij zal je toeroepen: *"Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven."* Dan zal het laatste beetje wet in je ziel zich samenknijpen, maar Hij heeft gezegd: *"Het is volbracht."* Dan zul je het uitwenen: *"Jezus, Uw verzoenend sterven is het rustpunt voor mijn hart."* Ja, zo gaat het echt. Maar..., een weinig later, wat een ontdekking: *"Ik wist niet dat m'n tere ziel nog zoveel van 't aardse overhield."*

Dan val je weer terug in je werken, dan probeer je God weer te behagen door je bekering of door je bewegingen de Heere te kunnen bedoelen en het blijkt allemaal eigenbedoeling.

Weet u wat Vader dan doet? Dan geeft Hij uw bekering in uw eigen handen, om het door te brengen op gezelschappen en onder uw 'vrome' vrienden.

"En hij begon gebrek te lijden....."

Eens bekeerd is toch altijd bekeerd?

Ja, maar wel volgens Zefanja 3:12: *"Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen."*

God houdt er geen bekeerd volk op na, maar een ellendig en arm volk, een hulpeloos en hopeloos volk in zichzelf.

Ja maar, daar heb ik geen zin in.

Dat wist ik wel hoor, maar nu heeft God er zin in, met eerbied gesproken, om onwilligen gewillig te maken. Om met je bekering te pronken? Ach mens, houd toch op. De HEERE zegt: *"Ik heb Mij een volk geformeerd, die zullen Mijn lof vertellen."* Dan laat God het je zodanig verzondigen, dat je de Koning gaat aanprijzen en uit gaat roepen: *"Bij mij is het niet, bij mij is het niet, maar zie het Lam Gods, Dat de zonde van mijn bestaan heeft weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid."*

Kind, dan hoeft je nooit meer bekeerd te worden, maar dan is Christus je Bekering. Amen. Weet je wat je dan gaat zingen?

"Jezus Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart." Eerst zei je nog: *"...is het rustpunt van mijn hart"*

Maar het grootste wonder zal zijn dat Hij het **blijft!!**

"Heere, wilt U zo'n monster nog hebben?"

"Kind, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. Ziet, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij."

Dat is het besluit van Vader, dat is Zijn welbehagen. Daar kiest een mens niet voor, maar God verkiest en doet naderen en laat verloren zonen en dochters wonen in Zijn huis, om eeuwig bruiloft met hen te vieren.

Kunt u nu een weinig verstaan, geliefde lezers, dat ik niets meer geef om al die godsdienst die zichzelf moet helpen? Maar die het verliezen, worden geholpen, uit vrije gunst alleen. Amen.